

Να τελειώνουμε με τις φυλακές και τους ανθρωποφύλακες κάθε ειδους

Εδώ και 3 εβδομάδες (από τις 2 Μαρτίου), έχει ξεκινήσει ένας αγώνας μέσα στις φυλακές, μια απεργία πείνας αγωνιστών και αναρχικών κρατουμένων, διεκδικώντας μια σειρά αιτημάτων που αφορούν τόσο τις νέες μορφές φυλακών και σωφρονισμού, όσο και την νομοθετική μέγγενη στους κοινωνικούς αγώνες (τρομονόμος, κουκουλονόμος). Και γιατί ένας αγώνας κάποιων "τρομοκρατών" θα έπρεπε να απασχολήσει τον οποιοδήποτε; Απλά, γιατί η απεργία πείνας είναι ένας αγώνας ενάντια στην ίδια την κοινωνία-φυλακή, ενάντια στην ασφυξία των νόμων στα κοινωνικά κομμάτια που αντιστέκονται. Γιατί όπως γράφουν και κάποιοι τοίχοι αυτών των γειτονιών, "η φτώχεια μας περικυκλώνει μαζί με την αστυνομία της", μαζί με τους νόμους, τον αποκλεισμό, την τιμωρία μεγάλων κοινωνικών κομματιών και την εγκληματοποίηση της κοινωνικής απειθαρχίας.

Τα τελευταία χρόνια, με την καραμέλα της ανάπτυξης και της διάσωσης της εθνικής οικονομίας, προωθούνται συνεχώς από τους «από τα πάνω» μεταρρυθμίσεις και νομοσχέδια που σαρώνουν κάθε είδους εργασιακά κεκτημένα και προνοιακές πολιτικές, φτωχοποιώντας και εξαθλιώνοντας μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας. Κύριο ζητούμενο μέσα στο περιβάλλον αυτό της συστηματικής κρίσης, είναι η εύρυθμη λειτουργία του κεφαλαίου, και η εξάλειψη κάθε κοινωνικής αντίστασης στις επιταγές του. Έτσι, προκειμένου να αποσπαστεί η αναγκαία κοινωνική συναίνεση, η οποία μέχρι και πριν το ξέσπασμα της κρίσης εξασφαλίζόταν μέσω προνοιακών παροχών από την πλευρά του κράτους, αναβαθμίζονται τα κατασταλτικά και νομοθετικά του μέσα διαμορφώνοντας ένα περιβάλλον φόβου και ανασφάλειας.

Το ιδεολόγημα της τάξης και της ασφάλειας αναδεικνύεται σε κυρίαρχο μοτίβο του ποινικού κράτους, με στόχο την ολοκληρωτική καταστολή οποιουδήποτε αγωνίζεται ενάντια στις κρατικές μεθοδεύσεις αλλά και όσων, σύμφωνα με την κυρίαρχη αφήγηση, αποτελούν κίνδυνο για το «κοινωνικό σύνολο». Απεργοί, διαδηλωτές, μετανάστες, αναρχικοί και οποιοδήποτε θεωρείται, είτε ότι «περισσεύει», είτε ότι αμφισβητεί τις επιταγές της κυριαρχίας, βαφτίζεται εγκληματίας, επικίνδυνος, τρομοκράτης, διακρίνεται από το «υγιές» κομμάτι του πληθυσμού, και πάνω του εξαπολύεται επίθεση με όρους πλέον εξόντωσης. Από τις επιστρατεύσεις απεργών, τη διαπόμπευση των οροθετικών το 2012, τις σκούπες ενάντια στους τοξικεξαρτημένους, μέχρι το όργιο καταστολής ενάντια στους αγωνιζόμενους στις Σκουριές, την εξαπόλυση κρατικής επίθεσης σε καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, το κράτος επιδεικνύει μηδενική ανοχή στην όποια αμφισβήτησή του από τους «από τα κάτω» με απροσχημάτιστα ακραία καταστολή.

Και επειδή σύμφωνα με την γνωστή ρήση "το κράτος έχει συνέχεια", θα ήταν τραγική αφέλεια να πειστεί κάποιος για τις "καλές προθέσεις" της "ευαίσθητης" -πλην κυβερνώσας- αριστεράς: η καταστολή, η διεύρυνση των νόμων, ώστε να αγκαλιάζουν κάθε πτυχή της καθημερινότητας, η στοχοποίηση συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων, παραμένουν τα βασικά όπλα του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί. Πώς αλλιώς θα στεριώσει η καπιταλιστική βαρβαρότητα; Πίσω από τις εξαγγελίες και κάποιες κινήσεις εντυπωσιασμού, η "ζωή" για κάποιους κυλάει στους ίδιους ρυθμούς: μπορεί τα "κάγκελα από το σύνταγμα να έφυγαν", γιατί στην ουσία αυτή τη στιγμή δεν απειλούνται από κανέναν, αλλά δεν πήγαν για ανακύκλωση: είναι εκεί και περιμένουν μαζί με τις σιδηρόφρακτες αστυνομικές δυνάμεις την εκδήλωση της κοινωνικής

ανταρσίας. Γιατί, τί άλλο σημαίνουν, πχ. οι εξαντλητικές προσαγωγές "μελαμψών" και μεταναστών στο κέντρο της πόλης και στις γειτονιές (που θυμίζουν μέρες Δένδια), την ίδια στιγμή που "κλείνουν τις αμυγδαλέζες"; Τι άλλο σημαίνουν οι πρόσφατες εισβολές της αστυνομίας σε σπίτια πολλών αναρχικών την τελευταία εβδομάδα, με πρόσχημα "ανώνυμα τηλέφωνα που κατήγγειλαν ύπαρξη οπλισμού" (και που βεβαίως "ουδέν ανευρέθει"); Τί σημαίνει η πρόσφατη δημιουργία "κόκκινης ζώνης" από δυνάμεις των ΜΑΤ και η επίθεση στους διαδηλωτές, για να περιφρουρήσουν το δημοτικό συμβούλιο του μαφιόζου δημάρχου Μπέου στο Βόλο, που θα ψήφιζε την ιδιωτικοποίηση των νερών της περιοχής; **Μα απλά, ότι πέρα από επικοινωνιακά παιχνίδια δημοκρατίας, το κράτος έχει όντως συνέχεια...**

Ήδη από το 2009 η ανάγκη διαχείρισης των κοινωνικών αντιστάσεων, όπως αυτές αναδείχθηκαν τον Δεκέμβρη του 2008, οδηγεί την τότε κυβέρνηση στη θέσπιση του περιβόητου κουκουλονόμου. Πρόκειται για ένα από τα πρώτα δείγματα της εκδικητικής στάσης της κυριαρχίας απέναντι στον κόσμο του αγώνα και την προσπάθειά της να εμφυσήσει τον φόβο στους διαδηλωτές. Ταυτόχρονα θεσμίζονται οι συστηματικοί έλεγχοι πριν από τις πορείες, που οδηγούν σε προσαγωγές, εφόσον τα «ευρήματα» περιλαμβάνουν κάτι «ύποπτο», όπως μια χειρουργική μάσκα. Κουκούλες, μάσκες, κασκόλ και κάθε άλλο ελάχιστο μέσο αυτοπροστασίας από τα χημικά που απλόχερα κερνάει το κράτος, μεταφράζονται σε ποινικό αδίκημα κακουργηματικού χαρακτήρα επισύροντας βαρύτατες κυρώσεις.

Λίγο αργότερα, η διαδικασία λήψης γενετικού υλικού (DNA) αναδεικνύεται σε συνήθη πρακτική κατά τη διάρκεια συλλήψεων, για να φτάσουμε το 2012 στη βίαιη και παράνομη απόσπασή του από τους αγωνιζόμενους-ες στις Σκουριές και, λίγο αργότερα, τη χρήση του ως αδιαμφισβήτητο αποδεικτικό στοιχείο σε δίκες. Το 2014, ο αναρχικός Τ. Θεοφίλου καταδικάζεται για την υπόθεση της απαλλοτρίωσης τράπεζας στην Πάρο, με στοιχεία την ταυτότητά του ως αναρχικού και την ταυτόχρονη "επιστημονική" απόδειξη στοιχείων ενοχής πάνω σε εικασίες DNA. Από τις σημαντικότερες πτυχές της κατασταλτικής στρατηγικής του ελληνικού κράτους ήταν η με ποινικούς όρους διαχείριση των λεγόμενων «περισσευούμενων πληθυσμών», των μεταναστών "χωρίς χαρτιά". Το αίμα τους έβαψε όχι μόνο τα θαλάσσια και χερσαία σύνορα, αλλά και τα μπουντρούμια των τοπικών αστυνομικών τμημάτων. **Αποκορύφωμα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα οποία στοιβάζονται σε άθλιες συνθήκες χιλιάδες μεταναστών, με μοναδικό «έγκλημα» την ύπαρξή τους στον «ελληνικό παράδεισο» χωρίς νομιμοποιητικά χαρτιά, όπου κάποιος μπορεί να κρατηθεί και πέραν των 18 μηνών χωρίς καν το πρόσχημα κάποιου αδικήματος...**

Τον δρόμο για την αναβάθμιση των κατασταλτικών κινήσεων του κράτους ενάντια στον κόσμο του αγώνα, έχει ανοίξει ήδη το 2001 η θέσπιση του 187 του ποινικού κώδικα περί σύστασης εγκληματικής οργάνωσης. Το άρθρο 187 καθιερώνει την ύπαρξη εγκληματικής οργάνωσης για ορισμένα αδικήματα, με τον πλέον αυθαίρετο τρόπο, αφού εξομοιώνει την συνέργεια με την ίδια την τέλεση της πράξης, επιφέροντας τις ίδιες ακριβώς κυρώσεις. Η πρόεκταση του 187, το περίφημο άρθρο 187Α (τρομονόμος) στοχεύει στην αυστηρότερη ποινική μεταχείριση των ανταρτών πόλης, ενώ χαρακτηρίζει ως τρομοκρατικές ενέργειες ακόμα και πλημμελήματα. Έτσι, ακόμη και κάθε διαδηλωτής μπορεί να βρεθεί αντιτιμέτωπος με δίωξη για τρομοκρατία –κάθε διαδηλωτής είναι για το κράτος εν δυνάμει τρομοκράτης. Το άρθρο 187Α παρέχει όλα τα νομικά ερείσματα για ακόμη αυστηρότερες ποινές, για ακόμη περισσότερη καταστολή και διώξεις, για ακόμη μεγαλύτερο εκφοβισμό όσων αγωνίζονται. **Παράλληλα, στοχοποιούνται ακόμα και οι φιλικές και συγγενικές σχέσεις όσων διώκονται βάσει του τρομονόμου, αφού δεν είναι λίγα τα παραδείγματα συγγενών και φίλων διωκόμενων αγωνιστών, οι οποίοι βρέθηκαν να κατηγορούνται για ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση, χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο πέραν της ίδιας της σχέσης τους με τους διωκόμενους.**

Το ασφυκτικό κλίμα καταστολής που διαμορφώνεται, επεκτείνεται με τη θέσπιση των φυλακών υψίστης ασφαλείας και στους έγκλειστους. Με το νόμο Δένδια και Αθανασίου για τις φυλακές υψίστης ασφαλείας, οι κρατούμενοι χωρίζονται σε 3 κατηγορίες, με την Α να αφορά όσους έχουν καταδικαστεί για οικονομικά εγκλήματα, τη Γ τους «επικίνδυνους» κρατούμενους και τη Β όλους τους υπόλοιπους. Κελιά τύπου Γ, ένοπλη φύλαξη των φυλακών από ειδική ομάδα που υπάγεται στην αστυνομία (ενώ, μέχρι πρότινος, οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι ήταν άοπλοι), μία μόνο ώρα προαυλισμού την ημέρα και δραματικός περιορισμός της επικοινωνίας των κρατουμένων με τον έξω κόσμο περιμένουν όσους κρατούμενους κρίνονται ως επικίνδυνοι (κατηγορία Γ), δηλαδή όσοι τολμούν να αντισταθούν στις απάνθρωπες συνθήκες κράτησής τους, αλλά και όσοι έχουν καταδικαστεί για «τρομοκρατική οργάνωση». Οι ήδη απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, αυτές που οδήγησαν στην επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του Σ. Ξηρού και φανέρωσαν πλήρως τον εκδικητικό χαρακτήρα της δικαιοσύνης και του σωφρονιστικού συστήματος με την άρνηση αποφυλάκισή του, επεκτείνονται τώρα σε όλους όσοι αντιστέκονται εντός και εκτός των τειχών. Παράλληλα, προωθείται και επιβραβεύεται ο χαφιεδισμός – που μπορεί να οδηγήσει ακόμη και σε αποφυλάκιση – επιχειρώντας να οξύνει τις συνθήκες κανιβαλισμού μεταξύ των κρατουμένων ως μέσο για την υπονόμευση οποιασδήποτε απόπειρας συλλογικοποίησης εντός των τειχών.

Ενάντια στην απροκάλυπτη και ασφυκτική καταστολή κάθε αγωνιζόμενου κομματιού της κοινωνίας, από τις 2 Μαρτίου οι κρατούμενοι αγωνιστές Ν.Μαζώτης, Κ.Γουρνάς, Δ.Κουφοντίνας, Α.Σταμπούλος, Τ.Θεοφίλου, Φ.Χαρίσης, Α.Ντάλιος και Γ.Καραγιαννίδης, από 9 Μαρτίου ο Γ.Σαραφούδης και από 16 Μαρτίου, οι Α.-Δ. Μπουρζούκος και Δ. Πολίτης ξεκίνησαν απεργία πείνας με αιτήματα την κατάργηση:

- των φυλακών υψίστης ασφαλείας
- του 187 (εγκληματική οργάνωση) και 187Α (τρομονόμος) του ποινικού κώδικα
- του κουκουλονόμου
- της βίαιης λήψης DNA και την κατάργηση της ανάλυσης δειγμάτων που εμπεριέχεται μίγμα γενετικού υλικού άνω των δύο ατόμων
- την άμεση απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού, πολυτραυματία με αναπηρία 98%.

Παράλληλα, τα φυλακισμένα μέλη της Συνομωσίας των Πυρήνων της Φωτιάς και η προφυλακισμένη Α.Σπυροπούλου, βρίσκονται σε απεργία πείνας διεκδικώντας την άμεση απελευθέρωση των συγγενικών και φιλικών τους προσώπων που έχουν προφυλακιστεί βάσει του τρομονόμου για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση καθώς και τον τερματισμό κάθε κατασκευής ενόχου από το συγγενικό, φιλικό και συντροφικό τους περιβάλλον.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες για τις «φιλάνθρωπες» εξαγγελίες της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που υπόσχεται να αποχαρακτηρίσει τις φυλακές Δομοκού ως υψίστης ασφαλείας και να επεκτείνει τις ειδικές συνθήκες κράτησης σε αντίστοιχες πτέρυγες σε κάθε φυλακή! Η βαρβαρότητα της ίδιας της συνθήκης του εγκλεισμού, η ψυχική και σωματική εξόντωση του εγκλείστου, η πολιτική, κοινωνική, αισθητηριακή του απομόνωση, σε έναν τόπο πρακτικά αφανή και ξεχασμένο, αλλά παράλληλα υπαρκτό και απειλητικό, δεν είναι δυνατό να εξωραϊστεί, ούτε να απεκδυθεί του τιμωρητικού και εκδικητικού χαρακτήρα της. Ξέρουμε πολύ καλά πως μόνο από τους

ακηδεμόνευτους και αδιαμεσολάβητους αγώνες των «από τα κάτω» ρηγματώνεται κάθε έκφραση της εκδικητικότητας του κράτους απέναντι σε όποιον αντιστέκεται στην επέλαση του ολοκληρωτισμού σε κάθε πτυχή της ζωής μας.

Αλληλεγγύη στον αγώνα των κρατουμένων
Η ελευθερία θα ανθίσει πάνω στα συντρίμμια των φυλακών

ΘΕΡΣΙΤΗΣ: ΧΩΡΟΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ, ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ, ΙΛΙΟΝ
thersitis.espix.net